

บันทึกพิเศษ
นิมิตเรื่องวัดหมื่นคัมมนคร (วัดร้าง)
ต. บ้านแม อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่ 50120
นิมิต ไพศาล แสนไชย
เรียบเรียง วิรัตน์ พร้อมเพ็ญบุญ

นิมิตนี้เกิดขึ้นเมื่อคืนวันที่ 11 ตุลาคม 2535 วันนี้เป็นวันสำคัญทาง พระพุทธศาสนา เป็นวันออกพรรษา ช่วงเวลากลางวัน ผมก็ได้ต้อนรับผู้คนที่มา พบปะพูดคุยกับผมมากหน้าหลายตา บางคนก็มาศึกษาเรื่องนิมิต บางคนผมได้มี นิมิตถึง แล้วต้องการรายละเอียดต่างๆ จากผม ผมก็ได้อธิบายให้ฟังอย่างแจ่มแจ้ง จนเป็นที่เข้าใจ บางคนก็มีทุกข์กับปัญหาครอบครัวหรือปัญหาทางใจ ผมต้อง พยายามจำใจฟังถึงความทุกข์ของเขาเหล่านั้น เพื่อเป็นที่ระบายอารมณ์ของเขา จนทำให้เขาได้สบายใจ

ผมได้ต้อนรับผู้คนจนถึงเวลาเย็นประมาณ 5 โมง จึงปลีกตัวเพื่อทำธุระ ของตัวเอง ธุระที่ว่านี้คือ ตักน้ำ หุงหาอาหารให้พ่อแม่ จนล่วงพ้นเวลาเย็นพร้อม รับประทานอาหารร่วมกัน จนถึงเวลาประมาณ 3 ทุ่มกว่า ก็ได้เข้านอน เพราะ รู้สึกง่วงนอน ซึ่งเป็นเรื่องปกติประจำวัน อันเป็นสัญญาณเตือนให้ผมว่าจะต้อง ไปสู่มิติหนึ่ง เร้นลับ ลึกลับ ยากที่คนทั้งหลายจะเข้าใจและรู้ได้

เมื่อไปสู่อีกมิติหนึ่ง ก็ได้พบครุฑาคันธา และพญาพิงคราช รอยอยู่ก่อน เหมือนเช่นเคย ท่านอาวุโสทั้ง 2 ยืนอยู่ข้าง ๆ ที่ผมนอนอยู่ ลักษณะการนอน ของผมในคืนนี้ มีลักษณะการนอนหงาย มือเท้าเหยียดตรง ก็นับว่าเป็นกิจวัตรหรือ เป็นเรื่องธรรมดาของผมที่ก่อนจะมีนิมิตก็จะมีท่านทั้ง 2 ได้นำผมไปทุก ๆ ครั้ง เป็นเวลา 12 ปีแล้ว

ท่านอาวุโสทั้ง 2 ยืนดูร่างของผมสักครู่ ท่านก็ได้พยักหน้าอันเป็นสัญญาณ ที่จะต้องไปทำหน้าที่ทูตสวรรค์หรือลามาของมนุษย์ การไปก็ไปในลักษณะเหมือนๆ กับการไปปกติประจำวัน คือเหาะหรือลอยไปเรื่อยๆ โดยอยู่ในสภาพที่ไร้น้ำหนักและไร้จุดหมายปลายทาง ยิ่งไปไกลเท่าไร ก็ยิ่งจะพบกับความสงบเงียบ ยิ่งพบ กับความสงบเงียบเท่าไร ก็จะได้พบกับความสุขความสงบเท่านั้น

ท่านทั้ง 2 คือ ครุฑาคันธาและพญาพิงคราช ได้พาผมไปไกลพอสมควร ท่านก็ได้พาผมไปลงอยู่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่แห่งนั้นเป็นลานกว้างรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดใหญ่ คล้ายกับสนามฟุตบอล ท่านได้พาผมไปอยู่ตรงกลางของสนามนั้นแล้ว เดินตรงไปข้างหน้าจนพ้นขอบสนามนั้น จึงปรากฏว่ามีหัวถนนต่อจากขอบ สนามนั้น

หัวถนนที่ได้พบเห็นในวันนี้ มีความกว้างประมาณ 5 วา มีความยาว สุดลูกหูลูกตา และตามระยะทาง มีบ้านอยู่ 2 ข้างทาง แต่ละหลังอยู่ห่าง กันพอสมควร บ้านแต่ละหลังมีลักษณะคล้ายวิหาร จตุรมุขที่ครอบรอบ พระพุทธรูป วัดพระบาทตากผ้า อ. ป่าซาง จ. ลำพูน

ท่านครุฑาฯ และพญาพิงคราช ได้พาผมเดินตามถนนเส้นนั้น ซึ่งมี บรรยากาศทั่วไปร่มเย็นเหมือนฝนตกใหม่ๆ และหอมตลบไปด้วยกลิ่นของดอกไม้ ที่มีลักษณะคล้ายดอกสลิต ท่านทั้งสองได้พาผมเดินผ่าน

บ้านเมืองนั้นไปหลายหลัง จนได้มาหยุดอยู่ที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่ง ณ ที่นั้นได้มีคนนั่งรออยู่แล้ว เป็น ผู้ชายวัยประมาณ 60 กว่า ไฉ้มแสงกลาง สวมเสื้อสีเทา แขนยาวทรงกระบอก กางเกงขายาวรัดรูปทรงสีม่วง

เมื่อไปถึงที่บ้านหลังนั้น ชายคนนั้นก็ได้กล่าวคำนิมนต์และเรียนเชิญคณะ ของผมขึ้นไปบนบ้าน ตามที่ผมได้สังเกตดู รู้สึกว่าชายคนนี้มีอาการเตรียมต้อนรับ คณะของผมเรียบร้อยแล้ว คือ สังเกตจากผ้าปูอาสนะที่ คณะของผมนั่ง จัดได้ เรียบร้อยดีมาก

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ชายวัยกลางคนผู้นั้นได้กราบไปที่ท่านครูบา 1 ครั้ง ท่านพญาพิงคราช 1 ครั้ง พญาพิงคราชได้ยกมือไหว้ตอบ แล้วชายวัยกลางคน ได้เอ่ยปากพูดขึ้นว่า “ วันนี้ตัวข้า มีความปิติยินดีที่ท่านครูบาคันธา , ท่านพญาพิงคราช และ นายไพศาล ได้มาเยี่ยมเพื่อให้โอกาสข้า ได้พูดไป ยังโลกมนุษย์

“เออ วันนี้มาตามแรงอธิษฐานของคนทั้งภายในและภายนอกโลกมนุษย์ นะ” ครูบาคันพูดขึ้น

ชายคนนั้นได้ตอบว่า “ดีแล้ว เพราะตัวข้า ก็อยากพูดหรือส่งไปให้ เขาได้รู้ได้ทราบ แต่หากคนที่จะส่งไปก็ไม่มี” เรื่องที่จะพูดไปเป็นเรื่องอะไร ให้พูดกับคน ๆ นี้ ท่านครูบาพูดขึ้นพร้อมชี้มือมายังผม (ไพศาล)

ชายคนนั้นได้หันหน้ามาทางผมแล้วพูดขึ้นว่า “เรื่องที่จะพูดและส่งไปนี้คือ เรื่องวัดร้างบ้านแม่ ที่คณะศรัทธาชาวบ้านทั่วไปทั้งภายในหมายมี ตัวท่านครูบาเถระ เจ้าบุญปิ่น เจ้าอธิการอารามร้องซุ้ม ภายนอกหมายมีคณะศรัทธาทั่วไปได้ร่วมแรง ร่วมใจตั้งสัจจะอธิษฐาน ภายในบริเวณวัดร้างเพื่อให้รู้ให้ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นไปในอดีตของวัดร้างนี้ ซึ่งตัวข้าก็ได้เล่าดังต่อไปนี้

“วัดนี้แต่เดิมชื่อว่า วัดหมื่นคุ้มนคร สร้างเมื่อเดือน 5 เหนือ ขึ้น 9 ค่ำ ปี พ.ศ. 1998 โดยผู้สร้างคือ “หมื่นคุ้มนคร” เป็นทหารผู้ใกล้ชิด กับพระยาเจ้า ตีโลกราช ผู้ครองนครเชียงใหม่ในสมัยนั้น สาเหตุที่สร้างก็คือ พระยาเจ้าตีโลกราช ได้รับชัยชนะในการทำศึกสงครามกับเมืองหลวงพระบาง และได้เมืองเชียงตุง เมืองเชียงของน้อย เมืองเชียงของหลวงฯ

“ในคราวนั้น พระองค์ได้เสด็จอธิษฐานบารมีโดยเอาเงินค่าและ พระธาตุ อรหันต์ 9 องค์ ขึ้นบนหลังช้าง แล้วให้ช้างเดินไปโดยให้เสนาอำมาตย์เดินไปด้วย ถ้าช้างตัวนี้ไปหยุดอยู่ ณ ที่ใด ก็จะสร้างวัด ณ ที่นั้น และช้างมงคลตัวนี้มีชื่อว่า “ช้างไบหูขาว” และช้างตัวนี้เมื่อได้เสด็จอธิษฐานแล้วได้เดินมาทางทิศตะวันตก และเดินมาเรื่อย ๆ จนหยุดมาอยู่ ณ บริเวณแห่งหนึ่งเมื่อช้างมงคลตัวนี้หยุด แล้วก็ก้มหมอบลง คณะเสนาอำมาตย์จึงได้รู้ว่าสถานที่นี้จะสร้างเป็นวัดวา อารามแน่แล้ว จึงได้กำหนดตรงที่ช้างหมอบนั้นเป็นศูนย์กลาง แล้ววัดไปทางทิศ เหนือ ทิศใต้ รวมทั้งหมด 4 ทิศ เป็นทิศละ 256 วา (56) วานั้นเท่ากับบุญคุณ ของพระพุทธเจ้าเนื้อ ..” ชายคนนั้นได้พูดขึ้น

“เมื่อกำหนดเขตได้แล้ว พระองค์เจ้าตีโลกราชได้ให้ “หมื่นคุ้มนคร” เป็นหัวหน้านำเสนาอำมาตย์และชาวบ้านช่วยกันสร้างวัดนี้ขึ้น และในการสร้าง ครั้งนี้ “หมื่นคุ้มนคร” ได้ป่าวประกาศให้ชาวบ้านทั้งหลายมาช่วยกันสร้างซึ่งตัวข้าฯ ก็จะขอบอกบุคคลที่สำคัญๆ ในการก่อสร้างวัดแห่งนี้ มีทั้งหมด 32 คน

ดังนี้

1. หมื่นหาญแต่ต้อง	2. หมื่นเกิ่งตื่นเจียง
3. หมื่นหาญนคร	4. นายช่าย
5. นายเป้งเป็น	6. นายสุ่ม

7. นายซุง	8. นายเปียง
9. นายหับ	10. นายลุน
11. นายสมป็อก	12. นายปาน
13. นายแยง	14. นายเมือง
15. นายแก้ว	16. นายสุจา
17. นายผัด	18. นายที
19. นายเบิก	20. นายมูล
21. นายฮ่อม	22. นายหมู
23. นายหวล	24. นายซอน
25. นายยี่น	26. นายเซียว
27. นางใบ	28. นางนวล
29. นางถา	30. นางบาง
31. นางผง	32. นางบัว

ในการก่อสร้างคราวนั้น ได้มีศรัทธาปสาทะร่วมแรงร่วมใจพร้อม ด้วยกาย วาจา ใจ และสิ่งของ งานสร้างวัดวาอารามแห่งนี้จึงได้สำเร็จบริบูรณ์ ด้วยดีเมื่อเดือน 5 เหนือ ขึ้น 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 1999 พร้อมด้วย พระธาตุเจดีย์ ศาลาบาตร วิหารเต็ม ช่วงแก้วทั้ง 3 พร้อมทั้งได้ทำการอบรมสมโภช (ปอยหลวง) เมื่อเดือน 7 เหนือ ออก 15 ค่ำ ปี พ.ศ. 1999 และได้นิมนต์พระเถระ ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบมาอนุโมทนา ในงาน 9 องค์ คือ

1. ท่านสาธุเจ้าเกสระปัญโญ
2. ท่านสาธุเจ้าติสสะวังโส
3. ท่านสาธุเจ้าธรรมาปัญโญ
4. ท่านสาธุเจ้าภัทรปัญโญ
5. ท่านสาธุเจ้ามหาวโน
6. ท่านสาธุเจ้าสุคันโธ
7. ท่านสาธุเจ้าญาณวโร
8. ท่านสาธุเจ้าอินทโชโต
9. ท่านสาธุเจ้าคัมภีร์ปัญโญ

ชายคนนั้นได้พูดต่อไปว่า “เออ ลืมเล่าไป ในการทำบุญสร้างวัดครั้งนั้น เมื่อสร้างและทำบุญทำทาน เสร็จ พระเจ้าติโลกราช จึงให้ชื่อว่า “วัดหมื่นคุ้มนคร” ตามชื่อคนสร้างนั้น และในระหว่างการทำบุญได้มีคน อยู่ 1 คนไปทำบาป กรรมไว้ และบาปกรรมนั้นได้มาตามทันเขาในชาตินี้ ก็คือ “เสนาหมื่นเก่งตันเจียง” ได้ทุบ ตี “ทุกขตะ” ผู้ซึ่งมีร่างกายทุพพลภาพ (พิการ) ซึ่งเนื้อตัวของทุกขตะมีแต่ น้ำเลือดน้ำหนองที่ไหลซึมออก เพราะตากแดด ตากลมมานาน ตาก็หยิกหยี มองอะไร ไม่ค่อยเห็น เป็นที่จึงเกลียดชังของเสนาคนนี้นัก

แต่จิตใจของทุกขตะผู้นี้เป็นผู้มีปัญญาคุณ ได้มาช่วยสร้างวัดหมื่น คัมภีร์ครตลอดมา โดยได้แอบปั้นดินก่ (ก้อนอิฐ) ให้วัดหมื่นคัมภีร์นี้เป็นจำนวน 32 ก้อน

ทุกขตะเมื่อถูกรังแกทุบตีมากเข้าก็เสียอาการคือ สติไม่สมประกอบไป เป็นคนลืมน้ำลืมหูลังไป เวลาทำบุญทำทาน ไปพบกับเสนาหมื่นตื้นเจียง ๆ ก็คิดกัน

ดังนั้นเวลาทำบุญ ทุกขตะ ก็มาอนุโมทนากับเขา แต่ไม่ได้ไปอยู่ในช่วงแก้ว ทั้ง 3 แต่ไปอยู่ที่ ป่าแพะห ยอมแหยม หลบๆ ซ่อนๆ ไม่ให้ใครเห็นแล้วก็อนุโมทนา กับเขา ทุกขตะ ผู้นั้นมีชื่อว่า “ทินนะ” หรือ ทินนะ ทุกขตะ”

การอนุโมทนากันในคราวนั้น หมู่คนก็ได้อธิษฐานจิต ตามความปรารถนา ของใครของมัน บางคนก็ให้ ได้ไปเกิดด้วยกันเพราะรักกันมาก บ้างก็ขอให้ สติปัญญา บ้างก็ขอให้ มีผิวพรรณวรรณะได้มาพบปะพุทธ ศาสนา

ส่วน “ทินนะทุกขตะ” ก็ได้อธิษฐานไปว่า เกิดมาชาติหน้าใดก็ดี ก็ขอ ให้บุญกุศลนี้ได้ไปค้าจุนจุกหนุน ไปทุกชาติ แม้ว่าเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ขอให้ เกิดมามีรูปร่างที่ดีกว่านี้ มนุษย์คนใดได้เห็นก็ชอบ คือไม่เป็นที่ รังเกียจของคนทั้งหลาย และบาปกรรมอันได้ถูกกระทำนั้นตัวข้าฯ ไม่มีความผิด ก็ขอให้กรรม อันนั้นจงไปตก อยู่แก่ผู้ที่ทำให้แก่ตัวข้าฯ ไปทุกภพทุกชาติด้วย

เสร็จแล้ว ก็ได้หยาดน้ำลงดิน เพื่อบอกแก่พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้ รับทราบและเมื่อหมู่คน ทั้งหลายได้กลับจากทำบุญทำทานไปแล้ว ทินนะทุกขตะ ก็ได้ถวายคำอธิษฐานต่อ ท่านสวาทเจ้าเกษตรปัญโญ เถระ ให้ทราบอีกครั้งหนึ่ง ใน คราวนั้น ท่านเกษตรปัญโญก็ได้อนุโมทนาให้กับทินนะทุกขตะผู้นี้ (ทุกขตะ หมายถึง ผู้มีความทุกข์ทรมาน ยากจน ไม่สมประกอบ)

ด้วยบุญกุศลและอกุศลอันนี้แหละ ได้ทำให้หมู่คนทั้งฝ่ายเถระเจ้า และผู้ คนต่างที่ได้ช่วยกันสร้างวัดวา อาราม ต่างก็ได้เวียนว่ายตายเกิดไปตามบุญ และบาปของใครของมัน และได้ถูก “แรงกรรม” พัดเหวี่ยงไปตาม บุญกรรม ของใครของมัน ซึ่งส่วนมากก็เป็นไปตามแรงปรารถนาของแต่ละคน (สัทธายะ ตระติโมฆัง สัทธาสาธุ ปติชฺฐิตา คนล่วงทุกข์ได้เพราะศรัทธา) เมื่อมีศรัทธาแล้ว จะทำอะไรก็สำเร็จ ชายคนนั้นพูดและหัวเราะขึ้น และทุกคนก็ได้เกิดมาใน โลกมนุษย์ มีชื่อในชาติปัจจุบันดังต่อไปนี้

1. หมื่นหาญแต่ต้อง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า อเนก ไชยวงศ์ เป็นตำรวจอยู่ที่สถานีตำรวจ อ.แมริม จ. เชียงใหม่
2. หมื่นเก็งตื้นเจียง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า จรูญ เข้มสวัสด์ เป็นตำรวจเหมือนกัน อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ 5 ต. เวียง อ. ผาง จ. เชียงใหม่ (ถูกรกรรมอันนี้มาทันในชาตินี้ ใครอยาการู้ให้ไปดูเอาเอง)
3. หมื่นหาญนคร เกิดมาในชาตินี้ เป็นทหารมีชื่อว่า มนตรี บุณนาค อยู่กองพันทหารม้าที่ 12 อ. เด่นชัย จ.แพร่
4. นายชาย เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายประวิทย์ พิเคราะห์งาน อยู่บ้านเลขที่ 21 หมู่ 4 ต.บ้านปง อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่
5. นายเป้งเป็บ เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายมานพ ทะนันชัย เลขที่ 143 หมู่ 3 ต. หนองผึ่ง อ.สารภี จ. เชียงใหม่

6. นายสุ่ม เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมบุญ ใจนาบุญ อยู่ 27/1 หมู่ 3 ต. ช่างเกิ้ง อ.แม่แจ่ม จ. เชียงใหม่

7. นายซุง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุพจน์ พริยาภรณ์ อยู่เลขที่ 21 หัสติเสวี ซอย 4 ต. ช่างเผือก อ. เมือง จ. เชียงใหม่

8. นายเปียง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายอภิชาติ บันดิบ หรือบัณฑิตย์ (ฟังไม่ชัด) อยู่อนามัย แม่ไร่ ต. แม่ไร่ อ. แม่จัน จ. เชียงราย

9. นายหับ เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสัมฤทธิ์ พวงเพชร อยู่บ้านเลขที่ 177 หมู่ 4 ต. ขี้เหล็ก อ.แม่แตง จ. เชียงใหม่

10. นายลุน เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสุนทร อุทรวีการ ณ อยู่ธยา อยู่บ้านเลขที่ 387 หมู่ 1 ต. ไร่ใหญ่ อ. เมือง จ. สุพรรณบุรี

11. นายสมป็อก เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายสมศักดิ์ มีนุช อยู่บ้านเลขที่ 729 หมู่ 2 ต. ท่าม่วง อ.ท่าม่วง จ. กาญจนบุรี

12. นายปาน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุรศักดิ์ ชันแก้ว เลขที่ 160/1 หมู่ 1 ต. อินทิล อ. แม่แตง จ. เชียงใหม่

13. นายแยง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมชาย ศิริวานิชชัย เลขที่ 23/7 ถนนแปลงประดิษฐ์ อ. นาหวี จ.สงขลา

14. นายเมือง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสุทัศน์ ปัญญา อยู่บ้านเลขที่ 21 หมู่ 10 ต. หัวฝาย อ. เวียงป่าเป้า จ. เชียงราย

15. นายแก้ว เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายมนต์ชัย ไชยพานิช อยู่บ้านเลขที่ 88/17 หมู่ 5 ต. บางแคเหนือ อ. ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ

16. นายสุจา เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายปรการ จันทรแก้ว เป็นตำรวจ อยู่โรงพักสันป่าตอง จ. เชียงใหม่

17. นายผัด เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายสมเพชร ท้าวธงชัย อยู่บ้านเลขที่ 38 หมู่ 2 ต. ท่ากว้าง อ. สารภี จ. เชียงใหม่

18. นายที เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายรุ่ง อัยลาเขต อยู่บ้านเลขที่ 79 บ้านสันคอกช้าง ต. แม่ก้า อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

19. นายเบิก เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายจำรูญ บุญสม อยู่บ้านเลขที่ 37 บ้านล้องปู่หม่น ต. สันทราย อ.สารภี จ. เชียงใหม่

20. นายมูล เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายจำลอง บุญสม (ทั้งนายจำรูญ และนายจำลอง ทั้ง 2 คนนี้ ได้ อธิษฐานร่วมกัน เกิดมาชาตินี้จึงได้พบกัน อยู่ที่ไหน ให้ไปถามนายจำรูญ เอาเองเตอะ)

21. นายฮ่อม เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นายกลยุทธ์ ศรีทะ อยู่บ้านเลขที่ 95 หมู่ 5 ต. สันกลาง อ. สันป่าตอง จ. เชียงใหม่

22. นายหนู เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพงศ์พันธ์ คำหมื่น อยู่บ้านเลขที่ 52 หมู่ 1 ต. ชมพู อ.สารภี จ. เชียงใหม่

23. นายหวน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพัฒน์พงศ์ ศรีวงศ์วรรณ อยู่บ้านเลขที่ 165 หมู่ 6 ต. ริมปิง อ. เมือง จ. ลำพูน

24. นายซอน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นายพิมล เจริญสุขรุ่งเรือง บ้านเลขที่ 57/107 ซอยภาวนา ลาดพร้าว ต.ลาดยาว อ. บางเขน กทม.

25. นายยืน เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า ประภาส โสภานะ เป็นทหาร อยู่บ้านเลขที่ 70 หมู่ 3 ต. บ้านโป่ง อ.พร้าว จ. เชียงใหม่

26. นางเขียว เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางทอรุ่ง หอมคง โรงเรียนชุมชน บ้านช่วงป่าเหนือ อ. จอมทอง จ. เชียงใหม่

27. นางใบ เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางสุพัฒตรา ชัยชนะวงศ์ อยู่สถานี อนามัย ต. หนองตอง อ. หาง ดง จ. เชียงใหม่

28. นางนวล เกิดมาในชาตินี้มีชื่อว่า นางรวงทอง ชัยชนะ บ้านเลขที่ 156 หมู่ 5 ต. ปิงโค้ง อ. เชียง ดาว จ. เชียงใหม่

29. นางถา เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นัฏฐิณี เอียะสมบูรณ์ เป็นตำรวจ อยู่โรงพยาบาลตำรวจ ถนน พระราม 1 อ. ปทุมวัน กทม.

30.นางบาง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นุสรา เหลืองสมบูรณ์ อยู่ โรงพยาบาลตำรวจเช่นกัน เป็นตำรวจ (ทั้งสองคนได้อิชิฐานเกิดมาร่วมกัน)

31.นางผง เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางกัลยา ช่างทอง อยู่โรงเรียน บ้านหัวริน ต. หุ่นสะโตก อ. สันป่า ตอง จ. เชียงใหม่

32. นางบัว เกิดมาในชาตินี้ มีชื่อว่า นางพินทรา ชัยคำ บ้านเลขที่ 8/4 ถนนสุริยวงศ์ ต. หายยา อ. เมือง จ.เชียงใหม่

ส่วน “ทินนะทุกขตะ” นั้น บุญกุศลทั้งหลายที่ได้ทำมาด้วยความสะอาด ทั้งกายวาจา ใจ และสิ่งของ พระผู้ปฏิบัติก็ถอนโมทนาและสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ บุญกุศลอันนั้นก็ส่งผลให้ทินนะผู้อาภัพในชาตินั้น ได้ เกิดมาเป็นมนุษย์มีชื่อว่า “นายสุโชติ เต็มยอด” อยู่บ้านเลขที่ 67/20 ถนนพิบูลย์สงคราม อ. เมือง จ.นนทบุรี คนๆ นี้ใครอยากเห็นก็ไปดูเอาเองว่างามหรือไม่งาม ตัวข้าฯ ยังสู้ไม่ได้ ชายคนนั้น พุดแล้วหัวเราะขึ้นอย่างชอบ อกชอบใจ

พระเถระเจ้าทั้ง 9 รูป นั้น 5 รูป ดับเชื้อที่จะเกิดแล้ว เหลืออีก 4 รูป ยังไม่หมดเชื้อเกิด จึงต้องมา เวียนว่ายในวัฏสงสารของโลกมนุษย์อีก เพื่อจะ ได้เข้าสู่กระแสพระนิพพานในอนาคตอันใกล้นี้ ซึ่งจะเหลืออีก รูปและไม่เกิน 5 ชาติ ก็จะต้องหมดเชื้อเกิดเช่นกัน พระภิกษุสงฆ์ที่ยังเหลือเชื้อเกิดอีก 4 รูปนั้น มีดังต่อไปนี้

1. ดิสสะวังโส เถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุบุญปิ่น ธรรมปัญโญ อยู่วัดร้องซุ่มแห่งนี้แหละ
2. อินทโชโตเถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุสุตวัถวังไผ่ ต.วังไผ่.เมือง จ. ชุมพร

3. คัมภีรปัญญา เถระ เกิดมาชาตินี้ คือ พระภิกษุทองเบิ้มอินโชโต เถระ วัดวังยาว อ. กุยบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์

4. ญาณวโร เกิดมาชาตินี้คือ พระภิกษุพิมพ์ วัดบูรพา อ. เมือง จ.ยโสธร

“นี่นะ ไพศาล” ชายคนนั้นพูดขึ้น ถ้าหากว่าไพศาลมีโอกาสได้พบปะกับ บุคคลทั้งฝ่ายพระภิกษุสงฆ์ และชาวบ้านแล้ว โดยเฉพาะชาวบ้านผู้ยังคลุกคลี อยู่กับกิเลส ตัณหา หรือยังมีความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็ขอให้ช่วยไปบอก เขาด้วยว่า อย่าได้ประมาทในช่วงแก้วทั้ง 3 คือ พระรัตนตรัย อันมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ให้พยายามรักษาศีล 5 ให้ดี ให้มีศีลสมัย ทานสมัย ภวานาสมัย ใส่อกใส่ใจบ้าง อย่าได้ทำอนันตริยา กรรม คือ ขำบิดามารดา ยุให้พระสงฆ์องค์เณรแตกแยกกัน บางคนยัง ถูกกิเลสตัณหาสิ่งแวดล้อมครอบงำ จิตใจ ทำให้จิตใจเขามีติดบอด มองไม่เห็นแสงสว่างของพระธรรมและความเป็นจริง ของโลก ซึ่งมีโลกธรรม 8 ประการ อันได้แก่ มียศ เสื่อมยศ มีลาภ เสื่อมลาภสรรเสริญ นินทา ทุกข์ สุข ครอบงำเขาไว้

บางคนมีลาภ มียศ กำลังมัวเมาแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นในตำแหน่งหน้าที่ การงานกัน ก็มีขอให้ไพศาล ไป ช่วยบอกเขาด้วยว่า “สิ่งเหล่านี้ตายไปแล้ว ไม่ สามารถจะนำติดตัวไปได้ นอกจากบุญและบาป คุณงามความดี ความชั่วร้าย เท่านั้น บางคนใน 32 คนนั้น ก็ยังนึกว่าบุญไม่มี บาป ไม่มี ตายไปแล้วก็ไปป่าช้า เผลอแล้วก็ไปเป็นเจ้า ถ่านก็แล้วกันไป

คนต่างๆ เหล่านี้ละ กำลังเดินไปสู่ความหายนะ ความฉิบหายในชื่อเสียง วงศ์ตระกูลไม่สนใจในเรื่อง ทาน เรื่องศีล และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากพวกเขาไม่ ทำบุญทำทานไว้ในชาตินี้แล้ว ยังหลงใหลในโลกธรรม 8 ประการ ดังที่กล่าว ไปแล้วนั้น เขาจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก เพราะบุญเก่าที่ได้สร้างไว้ได้หมดไปใน ภพชาตินี้ แล้ว โดยไม่พยายามที่จะสร้างบุญสร้างทาน ซึ่งเป็นบุญใหม่ในภพชาตินี้ ซึ่งจะต้องเป็นเรื่องที่น่าเสียดายเป็น อย่างยิ่ง

แต่ถ้าหากบุคคลบางคนใน 32 คนนั้น ยึดมั่นในกุศลกรรม ยึดหลักของศีล 5 โดยเฉพาะศีลข้อ 1 การ ฆ่าสัตว์ รวมไปถึงเบียดเบียนสัตว์ เบียดเบียนหรือฆ่า มนุษย์ด้วยกัน และขอให้มีเมตตาธรรม เคารพพระ รัตนตรัย เคารพผู้ตายาย บิดา มารดา ทำหน้าที่ในความที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พระพุทธศาสนา ซึ่งกล่าวกัน ว่า การเกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนานั้น เป็นโชคขั้นที่ 1 แล้ว แต่ถ้า ได้ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีศีล มีธรรมประจำใจแล้ว เขาเหล่านั้นก็จะได้มาเป็นมนุษย์อีก โดยมีชื่อใน อนาคต ต่อไปนี้

ซึ่งเรื่องนี้ถ้าหากว่าใครหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องแต่ละราย (มีชื่ออยู่) มีความ สนใจผมก็จะบอกให้เป็นราย ๆ เท่านั้นว่าชาติต่อไป จะชื่ออะไร อยู่ที่ไหน และถ้าหากว่าจะต้องมีกรรมไปเกิดเป็นสัตว์ไป อยู่ที่ไหน ผมก็บอก ให้เช่นเดียวกัน

ส่วนท่านสาธุเจ้าหรือพระภิกษุสงฆ์ ชาติต่อไปก็ต้องไปเกิดเป็น พระภิกษุสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สูงยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อจะได้ขัดจัดขัดเกลากิเลส ให้หมดเชื้อกิเลสไปในที่สุด โดยแต่ละรูปจะเกิดมาในชื่อดังนี้ และจะ มาทำนุบำรุง ศาสนาเป็นกำลังสำคัญของพระพุทธศาสนาต่อไปอีก 120 ปี (นับจาก พ.ศ. 2535 ก็ คือ พ.ศ. 2555)

1. ท่านสาธุเจ้าบุญปัน ธรรมปัญญา เกิดในชาติต่อไปนี้มีชื่อว่า สาธุเจ้าวัชรินทร์ ปัญญาวิลาส

2. ท่านสาธุเจ้าผุด เกิดในชาติต่อไปมีชื่อว่า สาธุเจ้าชัยชาญ คันธวังโส
3. ท่านสาธุเจ้าทองเบิ้ม อินทโชโต เกิดในชาติต่อไปมีชื่อว่า สาธุเจ้าศักดา ชุตินธโร
4. ท่านสาธุเจ้าพิมพ์ เกิดในชาติต่อไปมีชื่อว่า สาธุเจ้าสัมฤทธิ์ เตมิโย

ที่สำคัญไปกว่านี้ก็คือ ถ้าหากว่าหมู่คนในโลกมนุษย์มีเวลาก็ขอให้ช่วยกัน เอาจุญให้บอกข่าวนี้ไปยัง นายสุโชติ เต็มยอด โดยไปบอกให้เขามาโอฬารกรรม ต่อคนชื่อ จรูญ เข้มสวัสดิ์ ด้วยเพราะไม่อย่างนั้นแล้ว ก็จะต้องพบกับเคราะห์กรรม นี้ต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

โดยให้ นายสุโชติ เต็มยอด นำเอาน้ำอบน้ำหอมดอกไม้ ธูปเทียน มาโอฬารกรรมต่อคนที่ชื่อ จรูญ เข้มสวัสดิ์ แล้วให้ทั้ง 2 คน หยาดน้ำลงพื้น พระสุธาบอกให้พระแม่ธรณีและโลกทั้ง 3 รับรู้รับทราบ และกรรมอันนี้ ก็จะได้ เบาบางลงแล้วก็จะสิ้นสุดกันในชาตินี้

เรื่องที่บอกก็มีเท่านั้นะไพศาล และก่อนจากกัน ตัวลุงนี้ก็ขอบอก ไพศาลว่า ลุงมีชื่อว่า “น้อยมา” เป็นผู้รักษาบ้านเมืองในเขตสันป่าตอง ไม่ให้เดือดร้อน หรือถูกภัยธรรมชาติจนถึงขั้นสูญหาย และตัวลุงนี้ได้ สิ้นบุญจาก โลกมนุษย์ไปแล้วเมื่อเดือนยี่เหือน ขึ้น 8 ค่ำ ปี พ.ศ. 2125 โดยเป็นโรคลงดำ ลงแดงตาย และตัวลุงก็ต้องไปเกิดเป็นมนุษย์อีก 5 ปี ข้างหน้า (ปี พ.ศ. 2540) เพราะตัวลุงยังไม่หมดกรรมหรือหมดเชื้อเกิด จะต้องเป็นไปตามวิถีสงสารแห่ง การเวียนว่ายตายเกิดอยู่

“อย่างไรก็ดี ลุงก็ขอให้ไพศาลนำเรื่องที่เล่านี้ไปบอก ให้หมู่คนที่อยาก จะรู้ อยากจะทราบนั้น คนไหนที่มีกิเลสหนาหยาบช้า ไม่สนใจเรื่องบุญกุศลก็อย่า นำเรื่องนี้ไปบอกเพราะเขาจะสร้างบาปกรรมเป็น วิกรรมไม่ได้ประโยชน์อะไร”

ผม (ไพศาล) ก็รับคำไว้

จากนั้นลุงน้อยมา ครูบาคันธา พญาพิงคราช ก็ได้พูดคุยกันอีกเล็กน้อย ก็ได้กราบลาซึ่งกันและกันในที่ นั้น

ครูบาคันธาและพญาพิงคราชก็ได้พาผมไปรับรู้รับทราบเรื่องราวที่อื่นอีก เมื่อได้เรื่องราวมาพอสมควร แล้ว ท่านอาวุโสทั้งสองก็ได้พาผมกลับมาในลักษณะ ลงมาถึงที่ไหนก็ไม่ได้ ก็ได้สดุ้งตื่นขึ้นมา ก็เป็นเวลา ติ 5.03 นาฬิกา ของวันที่ 12 ตุลาคม 2535

เมื่อถึงเวลาผมก็ได้เขียนเชิงบันทึกรายการนี้ให้ทุก ๆ คนอยากจะรู้ อยากจะทราบ ตามที่ลุงน้อยมา เล่า